

MARCZIN I. Bence

Két ünnep közt

Valamikor karácsony után ment el az étvágyam. A szád íze feledtette a köldöktől fölfele érzett örömöket, és már a zamatos szerved is másképpen izgat, mint a töltött káposztában ázó marhanyelv.

Valahogy másképpen gondolok rád, mint eddigi szerelmeimre, azok mint koncok függtek a vágy fémkampóin, sósan, füstösen, bízva abban, hogy sokáig elállnak, ha csorog utánuk elég nyál.

Hagytad a puhítást, és valami ízetlen fűszerrel keményre főztél. Belefájdult a fogam is. Fájdalmasan fakad elő a bölcsesség. Holnapra öt-huszonöt évvel idősebbnek érzem magam.

Raszter

Éjjel, ha keletről fúj a szél hallani az állomáson áthaladó tehervagonok végtelenét. Az égből nézve fényes pontokat kötnek össze a Föld görbületén. Ilyenkor nem figyelmeztet a hangosbemondó néni, hogy vigyázzak a peronoknál. Szeretem ilyenkor a várost. Mikor nem vagyok benne egészen. A piros helyett grafitiszürkét látok, a lombzöld helyett alvó galambszürkét, utcakép helyett aszfaltszürkét, bádogot, cementet, betont. Szeretem ilyenkor a várost, mikor nem vagyok benne egészen. Mikor valószínűleg te is alszol valahol, és nem vagyok benned egészen. Itt lehetne valamilyen giccses képet festeni arról, hogy gyémánt lehet a szénből nagy nyomáson. Nyomás van. Grafittal húzok vonalakat az égre, nagyon figyelve rá, hogy egyetlen teher se érintsen semmiféle fényes pöttyöt. Nem akarom én képekké kötni a csillagokat, az anyagfelület hamvába képzelem arcod görbületét.